

Niitarissa 26/6 96.

Letter !

Ole huoleta, Maijaa olen koh-
duttanut, ja täysin siinä onnistunut.
Hän on taas tyyne iloinen kuten
ikäinsä lapsen tulee olla.

Syytäkö Maijalta antooksi?
Sitä en tarvitse tehdä....
Olet ehkä tavannut äideä siinä
tyneitä naisia, äideä, jotka ovat
alustaneet pahaa puhumalla hal-
ventamaan vierasta lasta, oman
lapsensa eduksi eli miusta itsekkään-
tä syistä. Jos Letter hyvä, olet
minuakin joskus huomannut eli
huomaat samoin tekevän, —

Ennen kakkil
Sitten, sitten, vai, joo olit nyt luonani - Mäntän
Sitten, sitten, vai, joo olit nyt luonani - Mäntän
Sitten, sitten, vai, joo olit nyt luonani - Mäntän
Sitten, sitten, vai, joo olit nyt luonani - Mäntän
Sitten, sitten, vai, joo olit nyt luonani - Mäntän
Sitten, sitten, vai, joo olit nyt luonani - Mäntän
Sitten, sitten, vai, joo olit nyt luonani - Mäntän
Sitten, sitten, vai, joo olit nyt luonani - Mäntän
Sitten, sitten, vai, joo olit nyt luonani - Mäntän
Sitten, sitten, vai, joo olit nyt luonani - Mäntän

niin käske sille mua anteeksi pyyt-
tämään, ja minä suostun, sillä minä
tiedän väärin tehneeni.)

Maijaa olen paremmin neuvanut
kuin nuhdellut, vaikka äidin oikeu-
della vain sekä nuhdella että neuvoo
ilman anteeksi pyytämättä, sillä va-
ronkan etten suinkaan "tarputtamas-
ti" nuhtelee.

Ilkasteeni huumaan Maijan ymmäs-
täneen äitiä, eikä hän allenkaan mi-
ti neuvoani vääräksi. Siis, joka
joka lapsi rukon meiltä hiukan
kätkeräitti, oli se, kuin huomaisi
mikä riitirüäläisuus on Pekan ja äidin
tahdolla hänen käytöksensä suhteens.

Sitten, pyydätkö että Tulle jätin
neuvoisin - jätin selittäisin ?

Tulle, jota ensinäkemästä asti
olen tottunut pitämään suurena,

itsenäisenä, viisaana ja hyvänä!
— Korkeammalla meitä — korkeam-
malla itseäni!

Niin, neuvon sinua saata
Minä saatan vaivata sanoiksi ajatukseni
ilmi. Vaikka ikävä kyllä; olet an-
tanut minun huomata ettei kukaan
minua, — muuta inhan olisit an-
tanut arvon sille talvekselle
pyynnölleni. (Muistathan mitä pyydyttiin
silloin jouluna kuin olet meillä?)

Enhän varaittanut Sinua ankarana
äitinä, — minä joudun kuin tiedän
molempain todellinen ystävä ja samalla
äiti, jolla ei saata olla mitään itsestä
ajatuksia sekaantuuksaan välillä.

Olen rikuden tuntainen. Enkä
sentähden maiti Sinua lupauksesi rik-
kamisesta — sillä mitään persi-
näistä lupauksia ette pyynnölleni

mielen. Vaan käyttäytymiseni olla suorasti selittävä. Enhän
Suurin vaiva on se, että olen saattanut sulle ihmissu-
hteiden kautta karkista.

antanut. Vaan kun näytit niin
hyvin käsittävän ne perusteelliset
syyt pyyntäni, ⁿⁱⁱⁿ toivain että pitit
pyyntäni arvossa.

En tahdo olla tuomitseva,
kathera, — vaan anteeksi antava
aiti, jota nyt tällä kertaa ei
oikeen ymmärrätä.

Olettehan nuoret, kakemattomat
Teitä täytyy sietää ja sääliä . . .
Eläälle ette tällä haavaa näe —
ette näe mahdollisuuksia jotta
vaivat teidät teisioltanne eraittaa.
Lentähdän antaannulle teisillenne
suuremmalla varmuudella kuin
teidän vielä sapisi tehdä. —

Minä tiedän että rakastatte
teisiänne niin suuresti kuin suurin
kin kuolevaiset ihmislapset saattavat
rakastaa. Lentähdän

kerhta sulle kirjittain.
Hyväsi olen lähettänyt kirjille.
älä ole kovin luovain, älä!

Sydämeni, taisinaan itkeä,
taisinaan iloitseä.

Glaitsen, kuin näen kaksi ihmistä
jotka, vaikka vaan hetken —
ovat riiskahtaneet elämän suu-
rimmassa onnessa.

Itken, — kuin näen elämän to-
dellisuudesta esiintyvät seikat
anneanne uhkaavan ...

Petteri kutteri, Linu kärehdit otta-
maan selkoa rakastakoo Maija Linna ja
ihastuit, hurmaannut, kuin sait varmuuden
sität. "Mie, ette ottanut ensim parimpaa
selkoa; tunnettekko toisianne täydellisesti,
uskalleteko todellakin toisillenne elämän
uhrata?" — Et ottanut selkoa:

Ymmärtääkö Maija — tuleeko ymmär-
dätteitani, elämän puuhiani, —
— Käsitteätkö hän oikeaksi, kaikkien san-
janka itse pidät "karkeampana oikeana"

Olen taas yksin! Maailman kaikin muulle ihmis-
kunnalle on matkustanut. Olen täysin yksin, yksin
Maailman matkustanut. Olen täysin yksin, yksin
Maailman matkustanut. Olen täysin yksin, yksin

miel, kaikinmme kaikinmme kaikinmme
kun v

Wielä lisäksi : Vaipiko hän
liittyä, luottaa ystävisiin jitten sarassa
olet ennen ja edelleen tuet suurustele-
maan — vaan luuteko hän jotain
vastemmiekyttä hengittäitä kokaan
jitten seurassa itse mielelläsi viik-
dyt :

Myöhenpänä elämässä tuet
käsitlämään, ettei huomauttamani nä-
ennäisoti pikku seikat, ole minkään
vähäpäläiset — vaan että on tuoksi
tarpeellista ottaa niistä selkoa, ennen
kuin kaksi erikmistä yhdiotyvät
yhdiksi, vaikkapa muutoin rakkaudessa
kuinkakin täydelliseltä näyttäisi...

Taitaa olla parasta että puhun
kaikki, kuin painaa meiltäni :

Koko talven olen huomannut Majoran
jontkunlaisen mielikanteen, siitä että
suurustelit

rouva A. — luona ja ka seurustelu
Maijan käsityksen mukaan ei voi olla
jiloututtavaa ... Koko telven olen saa-
nut Linna puollustaa. Olen sanonut:
"Käsitä lapsi: ei Pikkas käy lus-
nassa häneestä itse jiloutuakseen
vaan kahottaakseen häntä ja samal-
la koko perheen onnea."

"Jos Pikkas huomaa että hän
voi hyvää vaikuttaa tuossa onnetto-
massa eli oikeemmin sanoen: onneto-
tamissa. — minä hän tekisi väärin,
jillei hän kaettais heitä kahottaa
auttaa nousemaan — vaikuttaa
vaan siidettävämpään tyyneeseen,
jillei enään mahdollista täysin
onnelliseen elämään".

(Lapsi rakkamme hyväksyi ja
tyytyi aina)

Mutta mitä sanomia Maijan rakka-

minä tuo nainen? Pyhäköin mieheksesi?
Alkoi minille naisille myyjä tällöin.
Lapsi onni että on tällöin.
Lapsi onni että on tällöin.

tai viime Helsingimatkalta !!
Avioeron hangutko ? !

Pekka rakas ! Tuono tulos
työstäsi ? ! Hedelmää työstäsi
en saata hyväksyä, enkä enen-
pää Sua puolelta puheena olevassa asiassa

Tekisinhän suuren vääryyden
jos kumoaisin Majan ylevät ajatukset
naisen velvollisuuksista vaimona ja
äitinä, (joksi mahdollisesti hänkin on
elämässään ajattu). Toin vartin, si-
sällinen ääni pakottaa mun sanomaan:

Nainen, joka kerran aviositeillä
yhdiötyy mieheen — antaantuu sa =
malla tärkeimpiin, syhimpiin naiselle
kuulaviin elämän tehtäviin ...
jo tehtävänsä on : Rakkaus — vä-
symätöin rakkaus — väsymätöin
altiksi-antavaisuus — itsekiellämys.

Avioeron miettiminen on suuri vääryys, jona valittamun jo hyväksytään
se tapo : jio vaimon vääryydet kyllä on ommat mielenä ja määtyä kovan